

Topo

Kent-ie het al?, vraagt een moeder langs het hockeyveld. Haar stem trilt een beetje. Is het van de treiterende september-regen of zijn het de zenuwen? "Wat?", vraag ik. "Topo natuurlijk!", roept ze. Terwijl ze lacht met een moeilijk te negeren hik laat ze haar ogen rollen op een manier die wil zeggen dat ze heus wel doorheeft dat ik haar in de maling neem. Ik ben immers cabarettier en dan doe je dat. Altijd. Maar ik neem haar niet in de maling. Heel even was het me namelijk gelukt de eerste topografietoets van mijn zootje te verdringen. Haar niet. Het is zo'n moeder die na afloop vraagt: 'En? Wat voor cijfer hadden jullie?'

Vorige week kwam-ie met een cool loopje binnen, gooide nonchalant een kopietje op tafel en riep: 'Volgende week topo!'. Waar dit huiswerk z'n coolheid aan te danken had, was mij volstrekt onduidelijk. Zal wel iets te maken hebben met dat afkorten. 'Topo'. Dat mag vanaf groep 6. 'Nou spannend', zei ik en dacht: 'Nu begint de ellende'. Bij mij zorgt het woord 'topo' nog steeds voor zweetende handen en een trillend ooglid. Ik was er zo slecht in. En volgens mijn dierbaren ben ik nog steeds altijd de weg kwijt. Als we gaan shoppen en ik een winkel uitloop, sla ik stevast de verkeerde kant af om na zo meter praten in het luchtledige zo onopvallend mogelijk om te draaien en snel achter m'n groepje aan te rennen in de hoop dat niemand het heeft gezien.

Ik heb 2 jaar op voetbal gezeten, maar geen bal aangeraakt omdat ik de kleedkamer nooit kon vinden. Kortom: dat ik elke avond op een podium ergens in Nederland sta dat correspondeert met de betreffende datum en plek op onze speellijst, mag gerust een godswonder genoemd worden. Of efficiënte begeleiding van Veldhuis, dat kan ook. Toen Purmerend na 5 dagen oefenen nog steeds op Texel lag en Hilversum tussen Beverwijk en Heemskerk, vroeg mijn zootje zich gefirteerd af: 'Waar heb ik dit eigenlijk voor nodig!? We hebben toch Google Maps?'. Ik probeerde voor het fatsoen nog iets te roepen over hoe belangrijk richtinggevoel is en dat je niet altijd Google Maps bij je hebt. Een Nederlands elftal moet om te scoren wel een idee hebben welke kant ze op moeten voetballen bijvoorbeeld. Met een uitgestreken smoelewerk keek-ie langs me heen. Oké ik geef toe, het was niet het beste voorbeeld, maar ik moest wat. Maar hij keek niet langs mij, maar naar de tv achter mij. Het jeugdjournaal. Beelden van vluchtelingen. Een kaart. Pijlen met vluchttrouten uit Syrië. Kinderen op de nek van hun vader. Aan de hand van hun moeder. Alleen. Een stem legt uit dat ze duizenden kilometers moeten reizen. Zonder kaart. Mijn zootje fluistert: 'Zij moeten veel topo kennen...'. Hij pakt zijn vel erbij en begint opnieuw. 'Hoorn, Huizen, Beverwijk, Heerhugowaard...' Ik zie 'm worstelen. En terwijl de beelden van het Jeugdjournaal in de achtergrond doordraaien denk ik: tja, al ken je alle plekken van de wereld, uiteindelijk is er maar ééntje die er echt toe doet: thuis.

Met de groeten van Veldhuis,
Richard Kemper

Veldhuis & Kemper

Manuela van Hamont-Pinter maakte voor haar afstudeerproject aan de Fotovakschool Amsterdam portretten van onweerstaanbare vrouwen van boven de vijftig jaar. Vanaf deze week in Vrij de serie 'Irresistible for the rest of your life'.

Aflevering 1: Misja Beijers van MisjaB.nl

Oog voor stijl

Ze noemt zichzelf straatfotografe. Haar fotoblog MisjaB.nl wordt wereldwijd druk bezocht. Een keer in de maand staan haar foto's en tekstjes op de laatste pagina van Zin magazine, het blad voor iets oudere vrouwen en mannen. Misja Beijers (63 jaar) uit Haarlem fotografeert zelf ook het liefst mensen vanaf een jaar of vijftig. Ze gaat 'gewoon' de straat op en vraagt voorbijgangers die opvallen vanwege hun stijl, kleding of hun uiterlijk, of ze voor haar willen poseren. „Dan kijk ik razendsnel rond of er een goede plek is, want ik fotografeer gewoon op straat zelf en niet in een studio. Er komt geen visagie of belichting aan te pas. Mijn modellen zijn zoals ze zijn.”

Noem het maar gewoon. Zo gewoon is het niet wanneer je rond je vijftigste een carrièreswitch maakt. „Ik heb niet echt een vak geleerd en werkte lang in boekenwinkels. Dat deed ik graag, maar toch wilde ik dat niet de rest van mijn leven doen. Ik wilde de tijdschriftenwereld in, volgde allerlei cursussen en kwam daar ook terecht. Blijkt toch, dat als je echt iets graag wilt, dat ook lukt. Ook op oudere leeftijd kun je een switch in je werk maken.”

Tot haar grote vreugde werd ze redactie-assistente bij het tijdschrift Zin. Door reorganisatie raakte ze haar baan kwijt. Dat was even slikken, maar voor Misja geen reden om achter de geraniums te gaan zitten. Rond haar zestigste besloot ze straatfotografie te worden en een blog te beginnen. En dat terwijl ze helemaal geen ervaring had met fotograferen of schrijven. „Ik werkte wel bij een tijdschrift, dus ik heb wel affiniteit met beeld, tekst en vormgeving. Ook ben ik al heel lang groot fan van The Satorialist, de modeblog van Scott Schuman. Dat wilde ik ook graag doen, mensen op straat fotograferen. En dan het liefst 50-plussers.”

Blogster

Misja besloot om het niet bij dromen te laten en volgde eerst een fotocursus, want zomaar iets beginnen is nou weer niets voor haar. Toch sprong ze in het diepe toen ze met haar blog MisjaB.nl begon. „Er waren wel blogs van jonge vrouwen, die zichzelf ook fotografeerden. Waarom is er niets van vrouwen van mijn leeftijd?” Ze werd de eerste blogster in die categorie. Was nog maar koud begonnen, toen de hoofdredacteur van Zin vroeg of ze ook in het tijdschrift zo'n pagina wilde maken. „En of ik dat wilde! Ik voelde mij zeer vereerd.” De eerste keer dat ze de straat op ging, vond ze best wel eng. „Ik ging naar Amsterdam-Zuid en zag een mooie mevrouw met een klein hondje. Ik moest wel wat overwinnen om contact te leggen en vragen of ik haar mocht

fotograferen. Gelukkig zei ze ja. Nu weet ik dat de meeste mensen wel willen poseren. Als je opvallende kleding aantrekt, wil je gezien worden. Dus wil je ook wel op de foto. Ik krijg ook wel eens nee te horen, hoor. Dat vind ik altijd wel jammer, maar ik trek het me, in tegenstelling tot in het begin, niet meer persoonlijk aan.” Ze gaat zo'n twee tot drie keer per week de straat op. Van Groningen tot Maastricht, van Arnhem tot Rotterdam en vorig jaar zelfs in Parijs. „Er zijn overal pareltjes op straat te vinden. En ik heb er zulke leuke contacten aan over gehouden.” Ze kan niet goed uitleggen, waarom ze iemand kiest. „Mensen moeten me raken.”

Tijdloos

Misja kijkt niet naar dure kleding of de laatste mode. „Zo kleed ik mezelf ook niet. Natuurlijk hou ik van mooi, maar dan in de zin van tijdloos en duurzaam. Ik zie er ook niet zo opvallend uit als de mensen die ik fotografeer. Mijn bril ja, die valt op. En ik draag altijd een grote ring. Verder ben ik vrij minimalistisch.” Sober, maar wel stijlvol en verzorgd. „Dat heb ik van huis uit meegekregen. Mijn vader zag er altijd goed uit en mijn moeder hield van combineren en details. Als ik foto's uit die tijd zie, valt mij op dat mannen en vrouwen er heel stijlvol uitzagen met van die mooie hoeden en zo.”

Misja heeft oog voor stijl. Ze houdt van mensen die 'op leeftijd' zijn en er toch uitgesproken uitzien. „Wat ze ook aantrekken, het past ze. Als je je lekker voelt in een outfit, dan straalt je zelfvertrouwen uit. Dat zijn ook de mensen die mij op straat opvallen, die mij raken. Die wil ik graag fotograferen.”

Ze werkt inmiddels fulltime als straatfotografe en aan haar blog. „Een blog, wat is dat, vroegen mijn vriendinnen in het begin. Gelukkig zie je door met name Facebook dat vrouwen van mijn leeftijd met hun tijd mee-gaan. Je ziet ook steeds meer oudere vrouwen als model. Een goede ontwikkeling, vind ik.” MisjaB zit ook op Pinterest en Instagram. „Best veel werk om alles bij te houden, maar ik doe het graag. Ik heb volgers uit de hele wereld, hoe leuk is dat? Ben laatst ook benaderd door een Russische journalist. Of hij foto's van mij in een boek mag plaatsen. Natuurlijk!” Misja vertrekt binnenkort naar New York om daar op straat te fotograferen. Ze blijft haar grenzen verleggen. „Het is goed om uit je comfortzone te stappen. Het verrijkt je leven.”

Tekst: Marja van Spaandonk
Foto: Manuela van Hamont-Pinter

De stem van MisjaB. horen? Surf naar de site van deze krant en luister naar een geluidsfragment.